

ONS BOND VAN VRIJE EVANGELISCHE GEMEENTEN IN NEDERLAND
ORGGAAN

Special over
GASTVRIJHEID

**NUMMER 3
DEC. 2020**

gasterij
IN CORONATIJD

samen zijn
WIJ DE KERK

geloven is
EEN WERKWOORD

**BONDSBUREAU President Kennedylaan 311, 6883 AK Velp
T 026-364 82 49 E info@bondveg.nl www.bondveg.nl**

INHOUD

- 2 Voorwoord**
door Gerard van de Wetering
- 3 Wereldvreemd?**
door Mirjam Pronk
- 5 Gastvrij**
door Gooitzen Riemersma
- 6 Vijf V's voor een gastvrije gemeente in coronatijd**
door Theo Hetteema
- 7 Bent u al op weg gegaan?**
door Harm M. Jager
- 8 Gastvrij zijn in coronatijd**
door de gemeente regiocoaches
- 10 Op bezoek bij Silo Utrecht**
door Theo Hetteema
- 12 Diaconaat als gastvrijheid in de kerk**
door Thijs Tromp
- 14 Gastvrijheid in de Petrakerk**
door Janet de Vries
- 15 Coronatijd in het landje van Cadzand**
door Pascal Lauwaert
- 16 Samen zijn Wijdekerk**
door Miranda Terpstra
- 18 Gastvrije kerk**
door Paul van der Loo
- 19 Boekbesprekingen**
- 20 Geloven is een werkwoord**
door Janneke Doornebal
- 21 Herinneringen aan Luut van Kooten**
door Leo Mietus
- 22 Regionieuws**
door regiocorrespondenten
- 24 Puzzel**

We doen ons best de auteursrechten van alle illustraties te respecteren. We kunnen echter niet altijd de maker van een illustratie achterhalen. Mocht er in dit nummer een illustratie van u staan zonder bronvermelding, wilt u dat dan aan ons laten weten zodat wij u het gebruikelijke tarief kunnen vergoeden?

VOORWOORD

door: Gerard van de Wetering

GAST!

Mijn zoon hoor ik het woord 'gast' nogal eens gebruiken. Meestal is dat een uitroep waarin zijn onbegrip doorklinkt. Als vader van 53 ben ik voor hem, zoon van 16, soms mijlen ver weg. 'Gast' zucht hij en dan rolt hij nog een keer met zijn ogen.

Zijn woord 'gast' heeft niets te maken met gastvrijheid. Als mijn zoon 'gast' zucht, dan ervaart hij mij op een bepaald gebied van zijn leven als vreemde of onbekende.

Als ik even terugga naar het Nieuwe Testament, betekent gastvrijheid: het verwelkomen van de vreemde en liefde voor de onbekende medemens. Het wordt zelfs een gave van de Heilige Geest genoemd. De onbekende verwelkomen, hem of haar een gevoel van 'thuis' geven. Ik hoop niet dat wij zuchten bij het woord 'gast'. Een paar jaar geleden kwam de beweging van de "Kerkproeverij" op. Kerken zetten hun deuren open voor gasten en gemeenteleden werden aangemoedigd mensen uit te nodigen. Gastvrijheid is dan niet alleen maar welkom heten, maar juist ook uitnodigen. Met die gedachten hebben we ook het Ons Orgaan samengesteld. Gastvrijheid, niet met een zucht, maar als uitdaging tot uitnodigen. Ook in coronatijd.

In dit nummer lezen we hoe gemeentes dat doen, heel specifiek Nieuwvliet en Rotterdam. De baptistengemeente Silo wordt geportretteerd als gemeente die gastvrijheid tot handelsmerk heeft gemaakt. Thijs Tromp schrijft over tafels waar mensen kunnen aanschuiven, Theo Hetteema over hoe je als gemeente aan de slag kunt. Er is ook ruimte gemaakt voor "Wijdekerk", een website waar LHBT'ers kunnen zoeken naar een kerk of gemeente die bij ze past. En daarnaast nog heel veel bondsnieuws. Verheugend nieuws en nieuws dat tot nadenken stemt. We hopen dat u dit nummer van Ons Orgaan met plezier mag lezen. Dat het een uitnodigend mag zijn tot gastvrijheid!

Colofon

Voorzitter/redacteur: ds. Gerard van de Wetering
Eindredactie: vacature
Redacteur: Johan Visser: johanpvisser@msn.com
Ass. redacteur: Merel Blesgraaf: merelblesgraaf@gmail.com
Secretariaat email: onsorgaan@bondveg.nl
Vormgeving: Marianne Goetheer-de Jonge:
email: onsorgaankopij@bondveg.nl

Regiocorrespondent Regio Noord: Annie Mulder-Questroo
vegmulder.fr@kpnmail.nl &
Albert Hovinga - a.hovinga26@gmail.com
Regiocorrespondent Noord-Holland/Utrecht: Dineke Spee
d.spee@hetnet.nl
Regiocorrespondent Regio Oost: Johan Visser
johanpvisser@msn.com
Regiocorrespondent Zuid-Holland: Ben van de Vrie
bvdvrie@gmail.com
Regiocorrespondent Zeeland: vacature

Wereldvreemd?

door: Mirjam Pronk

Zijn we als christelijke gemeenschappen gevoelig voor onze omgeving of worden we gaandeweg wereldvreemd?

Als er iets is wat we in de Amsterdamse Weteringkerk graag zijn, is het wel gastvrij.

Zo hebben we in de afgelopen maanden dat Corona ons verraste met nieuwe mogelijkheden, deze gretig opgepakt. Ons 50 jaar oude gebouw is grondig gerenoveerd en staat open voor de buurt waarin we ons bevinden: de Veluwebuurt. Wij bieden plaats aan huisartsen die griepinjecties geven en dit op afstand moeten doen. Ons gebouw leent zich daarvoor. Ook zijn we als bestuur van de kerk een samenwerking gestart met welzijnsorganisatie Dynamo en kan er nu twee keer per week gebruik worden gemaakt van de inloop mogelijkheid voor buurtbewoners.

Geregeld komen er mensen even langs en vragen dan: wat is dit voor gebouw? Laatst na een dienst kwamen er twee twintigers langs die niet veel van de kerk wisten. Net afgestudeerd en op zoek naar een gemeenschap om bij te horen en levensvragen te delen.

Van een bevriende ds. David Van der Meulen, die een project doet op de Zuidas in Amsterdam, leerden we dat millennials op een hele andere manier met geloofsvragen, identiteit en duurzaamheid omgaan dan wij gewend zijn.

U denkt misschien: de VEG Amsterdam, de Weteringkerk, die is toch opgeheven vorig jaar? Ja, inderdaad: maar we hebben visie om verder te gaan met het aan ons toevertrouwde gebouw. Na de benedenverdieping, gaan we ook de 1^e etage verbouwen. We voelen ons rijk gezegend met de mogelijkheden die op ons pad komen.

"Grijp toch de kansen door God u gegeven
Al wat gedaan werd uit liefde tot Jezus,
dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan."

We bewegen mee en zien Corona niet als probleem, maar als kans. We worden wakker geschud en uit onze veilige kerkelijke cocon gehaald om uit te vliegen. Hoe vreemd het ook mag klinken: we zien het als Gods hand om meer samen te werken met de huurders die er op ons gebouw af komen. Zo hebben we studenten die hun disputen houden en die linken we aan de welzijnsorganisatie. De kerkelijke gemeenschap van de NGK en Beth Yeshua gebruiken het gebouw op zaterdag en zondag en daarnaast wordt het ook gebruikt door een kleine groep Koreaanse christenen. Dan hebben we een goede hulp aan een Eritrese man die asiel zoekt en in onze kerk hand en spandiensten verricht.

We zien dat wij als gemeenschap van christenen een heleboel vaardigheden hebben die we tot nu toe vooral naar binnen toe, ten behoeve van de eigen gemeenschap hebben gebruikt. Elkaar opzoeken, aandacht geven, vriendelijk zijn en geduldig. Dat zijn de vruchten van de Geest die we kunnen uitdelen aan de mensen om ons heen. Wij zijn ook op zoek naar hoe we daarin trouw kunnen blijven aan onszelf. Welke taal gebruiken we?

Kerk en staat: het moet wel gescheiden blijven, dat wordt ons zo nu en dan door de partners wel helder gemaakt. Dat houdt ons scherp en maakt in ons een verlangen wakker de Heer te dienen in onze nieuwe rol als christelijke gemeenschap.

Persoonlijk krijg ik daarbij vaak het oude lied uit de bundel van Johannes de Heer in gedachten:

Gastvrij

door: Gooitzen Riemersma (gemeentelijk werker in de VEG Leeuwarden)

Er staan talloze verhalen en voorschriften in de Bijbel over gastvrijheid. Natuurlijk gastvrij voor familie en vrienden, maar ook voor vreemdelingen en vluchtelingen.

Markus 2: 1 Toen hij enkele dagen later terugkwam in Kafarnaüm, werd bekend dat hij weer thuis was. ² Er stroomden zo veel mensen toe dat er zelfs voor de deur geen plaats meer was, en hij verkondigde hun de heilsboodschap. ³ Er werd ook een verlamde bij hem gebracht, die door vier mensen gedragen werd. ⁴ Omdat ze zich niet door de menigte konden wringen, haalden ze een stuk van het dak weg boven de plaats waar Jezus zat, en toen ze een opening hadden gemaakt, lieten ze de verlamde op zijn draagbed naar beneden zakken.

Het vervolg kent u natuurlijk allemaal en u hebt er vast ook wel één of meerdere preken over gehoord. In deze meditatie in het kader van het thema 'gastvrij', wil ik nu de nadruk leggen op de menigte die voor de deur staat. Vijf mannen zijn onderweg naar Jezus. Vier gezonde mannen die een verlamde man naar Jezus willen brengen. Ze kunnen niet bij Jezus komen, want er staat al een grote mensenmenigte in en voor het huis. Dat is ook geen wonder, want volgens de evangelist Markus had Jezus veel mensen genezen en dat is vast als een lopend vuurtje rondgegaan. Er is geen doorkomen aan voor deze vijf mannen en de menigte laat hen er niet door. We "horen" het de mensen zeggen: "Wat willen jullie eigenlijk, wij waren hier eerst hoor." Gastvrij, dat zijn wij zeker wel, maar je moet ook je plaats weten.

Zijn wij een gastvrije gemeente? Jazeker. Meteen de eerste keer dat ik als gastvoorganger in VEG Leeuwarden kwam heb ik dat zo ervaren: zeer gastvrij. Iedereen wordt hartelijk welkom geheten bij de ingang. Welkom bij ons in de kerk. Iedereen is welkom en de gast is vrij.

Maar soms... een praktisch voorbeeld van circa 15 jaar geleden, dat ik hoorde van een gemeentelid in mijn vorige gemeente.

Een beetje onwennig in een voor jou nieuwe kerk binnenkomen en vriendelijk welkom worden geheten bij de ingang. Je wilt gaan zitten en dan... komt er iemand bij je en zegt: "Sorry, hier zit ik altijd".

Wie hoort nu bij de menigte die in de weg staat om bij Jezus te komen? Het trouwe gemeentelid of de nieuwkomer? Niet door de menigte heen kunnen dringen. Die menigte kan ook één persoon zijn.

De VEG is bij uitstek een zeer veelkleurig, bont (BOND) kerkgenootschap en iedere gemeente is autonoom. En... in al die veelkleurigheid: Accepteren we mensen in onze gemeenten die een andere geloofsopvatting hebben dan "gebruikelijk" in de plaatselijke gemeente? Of staan wij anderen misschien ook wel eens in de weg als ze Jezus zoeken? Onze eigen geloofsovertuiging, onze dogma's, onze uitleg van Bijbelse ge- of verboden. Hoe uitnodigend zijn wij? Het eigen gelijk telt soms zwaarder dan de woorden van Paulus; dat we de ander uitnemender moeten achten dan onszelf en de minste moeten zijn. We kunnen zelfs met de beste bedoelingen en ons van geen kwaad bewust anderen in de weg staan! Laten we als gelovigen er in Godsnaam voor waken dat we anderen in de weg zouden staan om bij Jezus te komen.

VIJF V'S VOOR EEN GASTVRIJE GEMEENTE IN CORONATIJD

Door: ds. Theo Hettema

Een gastvrije gemeente zijn en dat ook nog in coronatijd?! Dat is nogal wat. Zie maar eens mensen bij elkaar te krijgen die daarmee aan de slag willen. En wanneer je een open activiteit bedacht hebt, zul je gegarandeerd zien dat nieuwe coronamaatregelen roet in het eten gooien. Vijf stappen om toch gastvrij gemeente-zijn een goede kans te geven.

Iedere gemeente zal op haar website wel hebben staan dat ze open en gastvrij zijn. Maar er zit heel wat aan vast om aan die gastvrijheid ook concreet vorm te geven, en al helemaal in coronatijd. Wanneer dat dan gebeurt, wil ik het graag een echte kans geven en de kans op teleurstelling verkleinen. Daarvoor ga ik uit van de benadering van 'waarderende gemeenteopbouw'. Dat is een aanpak om anders te kijken naar voornemens in het gemeentelven. Die aanpak kent vijf stappen, die allemaal met een V beginnen.

VIJF V'S

De eerste V is die van **Verkennen**. Met kerkenraad en gemeente verken je: wat willen we eigenlijk écht met elkaar aanpakken? Want je kunt maar aan één ding gericht de aandacht geven, dus een goede en gedeelde keuze is van belang. Wanneer eenmaal een aspect van het gemeentelven is gekozen (bijvoorbeeld: gastvrij zijn in een wijk of voor een bepaalde (leeftijds)groep), volgt een tweede V, die van **Vertellen**. Ga verhalen verzamelen hoe het is om zelf gastvrij ontvangen te worden of iemand te ontvangen. Misschien zijn er zulke verhalen uit de geschiedenis van de gemeente. (Een jeugdgroep van elders die in de kerk sliep en zondags in de dienst zong, een school die een kerstviering hield in de kerk...)

Na die verhalen komt er de V van **Verbeelden**, van een gezamenlijke droom. Wat was er nou zo mooi aan al die verzamelde verhalen van gastvrijheid? Het gevoel van erbij horen, de spontaniteit? Dat kun je verbeelden, bijvoorbeeld in een schilderij, om als concrete droom vast te houden. Voordat je aan die droom kunt werken, moet er wel wat gebeuren. Dat is de fase van het **Vernieuwende Voorwaarden** scheppen in de organisatie. Er moet bijvoorbeeld geld

komen voor activiteiten. Je zult meestal ook in bestaande bezigheden moeten gaan schrappen, want niemand zit onbeperkt in zijn of haar tijd.

Wanneer die V's een gedeelde zaak van de gemeente zijn (kerkenraad, gemeenteavond, kerkblad, kerkdienst...), komt de vijfde V: het **Verwezenlijken** van opgekomen ideeën. Dat kan van alles worden, ook de coronamaatregelen in aanmerking genomen. Er staan voorbeelden genoeg in dit nummer. De waarde van zo'n activiteit valt of staat ermee dat je gezamenlijk de V's doorloopt. Dat is heel anders dan gebruikelijke plannen, waar een kerkenraad iets besluit, een groepje zich erover buigt en na veel vergaderen iets deelt met de gemeente.

VRUCHTEN VAN DE GEEST

Je zou er nog een zesde V aan kunnen toevoegen: **eValueren**, terugkijken op de activiteit om ervan te leren. Dat evalueren doe je niet met externe criteria als tijd en geld, maar met iets dat deel uitmaakt van de oorspronkelijke droom. Al die V's leiden uiteindelijk tot iets dat recht doet aan de talenten en mogelijkheden van gemeenteleden. Zo maken de V's ruimte voor de Vruchten van de Geest. En daar is het ons als gemeente om te doen, ook in coronatijd.

Meer over waarderende gemeenteopbouw is te vinden bij www.met-andere-ogen.nl, een werkverband van begeleiders voor kerkelijke gemeenten.

Theo Hettema is docent aan het Seminarium van Bond VEG. Verder werkt hij als beleidsmedewerker pastoraat bij het Dienstencentrum van de Protestantse Kerk. Hij geeft hij supervisie en werkbegeleiding vanuit de principes van waarderende gemeenteopbouw.

Bent u al op weg gegaan?

Kerstboodschap door Harm. M. Jager

Mensen in het bekende kerstverhaal kwamen in beweging. Daar was ook aanleiding toe. Allereerst werd er gesproken over een verplichte volkstelling, waardoor veel mensen vaak tegen wil en dank op weg moesten naar de plaats waar ze oorspronkelijk vandaan kwamen. Daardoor kwamen Jozef en Maria in Bethlehem terecht.

Ook waren er wijze mannen, die in een bijzondere ster zagen en daardoor in beweging werden gezet om de geboren Koning te zoeken. Geheel onverwacht en tot diens grote verbazing, meldden ze zich bij het paleis van koning Herodes in Jeruzalem. Tenslotte de herders, die midden in de nacht opgeschrikt werden door de boodschap van de engelen. Nieuwsgierig gingen ze op weg naar Bethlehem. Noch voor de wijzen, noch voor de herders beantwoordde een beeststal een kind dat in de voederbak lag aan de gestelde verwachtingen.

Maar wat ze vonden was de Zoon van God, die in deze armoedige omstandigheden ter wereld kwam, maar ons uiteindelijk tot rijke mensen maakte. Want het werd al meteen duidelijk dat uiterlijke pracht en praal niets te maken heeft met werkelijke rijkdom en dat dit het verlangen van mensen niet kan bevredigen. Dat wordt pas bevredigd als we Jezus vinden. De Bijbel legt dat zo uit: "iedereen die in Hem [Jezus] gelooft, gaat niet verloren maar heeft eeuwig leven". (Joh. 3: 16) Dat raakt je binnenste. Daar word je anders van.

Dat blijkt ook uit de wijze waarop zowel de herders als de wijzen hun weg vervolgden: met lofprijzing, een nieuwe visie en een blijde getuigenis. Eigenlijk is er sinds dat kerstverhaal niet veel veranderd ten aanzien van de levensweg van mensen. Iedere levensweg is weer anders.

Natuurlijk stippelen we graag onze weg uit, maar we vinden lang niet altijd wat we zoeken. Soms stellen we onze verwachtingen te hoog, leggen we onze prioriteiten verkeerd of komen we terecht in situaties waarin we ons wel prettig voelen, maar met alles wat we hebben toch weinig of niets bezitten. Zo'n leegte roept wrok en schuldgevoelens op. Maar dikwijls worden dan ook vragen gesteld als: waar zijn we eigenlijk mee bezig? Wat is de zin van het leven?

Onze weg kent allerlei aspecten, zoals vertrek en aankomst, elkaar tegenkomen en weer afscheid nemen. Soms verliezen

we elkaar uit het oog en passeren we elkaar als schepen in de nacht. Soms raken mensen op een dood spoor en voelen ze zich uitgerangeerd. Wanneer komen we elkaar nou écht tegen? De modernste communicatiemiddelen lossen dat probleem niet op. Onze wereld is vol vluchtelingen, daklozen, gijzelaars, zwerfkinderen. Mensen waar niemand naar omkijkt, die door eenzaamheid gedreven tot wanhopige daden komen. Het zijn er vele miljoenen en de niet te stuiten stroom vluchtelingen groeit dagelijks, door oorlog en geweld. Het leven wordt vaak beschreven als een reis. Reizen kan spannend en avontuurlijk zijn, maar ook hard en vermoeiend. Veel mensen zijn op weg, zonder echt op reis te zijn. Ze missen een zeker doel. Ze verplaatsen zichzelf en hun eigen wereldje alleen maar van de ene naar de andere plek.

Op weg gaan, écht vertrekken, betekent afscheid nemen, risico nemen, je kwetsbaar opstellen, jezelf verliezen. Maar we zijn vaak zo gewend en gehecht aan ons eigen wereldje, inzichten, gevoelens en relaties dat we niet zo gemakkelijk loslaten. We zijn zo geneigd vast te houden, te bewaren; dat het gevaar bestaat dat we onze van God gegeven bestemming nooit bereiken.

.....en zij gingen op weg.

En zij gingen op weg: de herders, de wijzen, de velen die aan de in het kerstverhaal genoemde volkstelling deelnamen. Als je werkelijk met elkaar op reis gaat kom je pas goed met elkaar in aanraking. Dan word je van reizigers ook reisgenoten en leer je ook delen met elkaar. Onze weg krijgt perspectief en ons leven een diepere dimensie als we Jezus ontmoeten, die zichzelf DE WEG noemt en wiens discipelen de prachtige naam ontvingen "zij die van die weg zijn". En als we op weg zijn, achter Jezus aan, is het onze plicht anderen erbij te betrekken. Er zijn zoveel mensen die vastgeroest zitten aan wat ze hebben of die platgetreden paden bewandelen. Als we zo op reis gaan, vinden we wat we behoeven en worden we dagelijks verrijkt. Dan ook zal het kerstverhaal opnieuw gaan leven en een realiteit worden voor elke dag.

Bent U al op weg gegaan?

GASTVRIJ ZIJN IN CORONA-TIJD...

door de gemeente-regiocoaches

Misschien schrik je wel van deze titel. 'Gastvrij zijn? Nu? In deze tijd? Ik heb wel andere dingen aan mijn hoofd! Gastvrij zijn, is wel het laatste waar ik aan denk.' Of: misschien ben je alle aandacht voor en stilstaan bij corona wel helemaal zat en word je juist enthousiast van deze titel. 'Yes, vertel mij maar wat ik te midden van corona voor anderen kan doen.'

Dit verschil in benadering komen wij als gemeente regiocoaches tegen. Sommige gemeenten zijn er aan toe om te onderzoeken hoe ze in deze tijd gastvrij kunnen zijn, anderen zoeken nog naar hoe ze kerk kunnen zijn in tijden van corona. En misschien herken je deze reacties ook in je gemeente zelf en dat gemeentelieden hier verschillend op reageren. In dit artikel willen we op beide reacties in gaan. Want we zijn ervan overtuigd dat beide reacties goed zijn en beide de nodige aandacht verdienen.

'HO, STOP, STA NOG EVEN STIL.'

Als gemeenten willen we graag gastvrij zijn. Misschien voel je je daardoor onrustig en opgejaagd, omdat je er op dit moment niet aan toe komt. Corona heeft het gemeentenleven en ons kerkzijn aardig op de schop genomen. Dat dat effect heeft op jezelf en je gemeente is niet vreemd. Het is goed om daarvoor de tijd te nemen en om te erkennen aan jezelf en elkaar wat dat met je doet. Als gemeente-regiocoaches willen we je aanmoedigen om hiervoor de tijd te nemen en dit proces niet te versnellen. We hopen dat de volgende ideeën uit de praktijk behulpzaam zijn.

Samen wandelen

Door alle regels moeten we het kerkgebouw wel uit, zei iemand. In verschillende gemeentes worden (korte of langere) wandelingen georganiseerd. De Amsterdamse Weteringkerk en VEG Wormerveer organiseren om beurten zo'n: "Walk & Talk" wandeling. Dit kan een hele mooie vorm zijn om te delen wat deze periode met jou doet, wat je hoopt en daar samen voor te bidden.

BEPAALED ACTIVITEITEN TIJDELIJK STILZETTEN EN OF HERORGANISEREN

De wispelturigheid van het coronavirus en de veranderende maatregelen vragen veel van ons. Het kan daarom wijs zijn om tijdelijk activiteiten stil te leggen of om ze op zo'n laagdrempelige manier vorm te geven, dat ze het meest bestendig zijn tegen de veranderende maatregelen. Sommige gemeenten hebben er daarom voor gekozen om bijv. de diensten anders in te vullen. Geen predikant of gastspreker meer, maar meerdere korte bijeenkomsten van ontmoeting, overdenking en gebed op zondag, zodat iedereen de kans heeft om te komen.

YES, AAN DE SLAG!

Andere gemeenten zien corona als een uitgelezen kans om in actie te komen. Er is in deze tijd ook een hoop hulp nodig. Investeer in dit verlangen, maar kom niet te snel en te impulsief in actie. Zorg ervoor dat een initiatief haalbaar en laagdrempelig is: wat voor energie gaat het kosten en wat levert het op? Past het bij onze identiteit? Kortom, onderzoek het verlangen. Binnen de Bond hebben de volgende vormen en tips van gastvrij-zijn zich voorgedaan:

- **BEGIN MET EEN PILOT**
We horen dat verschillende gemeenten nieuwe dingen eerst uitproberen (pilot). Het is wel belangrijk om dat goed te communiceren naar de gemeentelieden. Zo voorkom je teleurstelling wanneer achteraf blijkt dat het maar tijdelijk was. "Experimenteren" is ook een goede manier om te ontdekken wat bij de gemeente past en mogelijk is.
- **OPEN HUIS**
Binnen de maatregelen zijn er gemeenten die proberen koffie ochtenden te organiseren. Anderen zijn doorde-weeks 's ochtends of 's middags een paar uur geopend. Men kan dan binnen komen voor stilte, een kaarsje branden of juist een gesprek. Voor veel kwetsbaren en eenzamen is dit erg betekenisvol!

Ik vier online kerk Doe je met me mee?

- **ONLINE UITNODIGEN**
Veel diensten zijn online gegaan. Dat maakt de drempel voor nieuwsgierige buitenstaanders een stuk lager, ondanks dat de kerkproeverij dit jaar niet door gaat. Je kunt bijvoorbeeld iemand bij jou thuis uitnodigen om de dienst samen te bekijken en daarna samen te bespreken. Op de website van Kerkproeverij zijn leuke uitnodigingen te vinden:
<https://kerkproeverij.nl/materiaal>
- **SAMENWERKEN MET DE OVERHEID**
Als gemeenten staan we in een samenleving waar er veel veranderd. De economische en maatschappelijke hulpzorg wordt steeds groter. Informeer eens bij de plaatselijke gemeenten wat er in de buurt nodig is en wat de kerk hierin eventueel zou kunnen betekenen.

Zo zijn er kerken die hun gebouw beschikbaar hebben gesteld voor bijvoorbeeld de voedselbank. Een klein gebaar, met een grote impact!

BEIDE PARTIJEN

Misschien kom je beide reacties in de gemeenten tegen. Een groep die zich overvallen voelt door corona en een groep die aan de slag wil. Dat is lastig, want ze lijken tegenpolen en in de gemeente voor verdeeldheid te zorgen. Dat wil je niet! Mocht dit bij jou het geval zijn, is het belangrijk om dit bespreekbaar te maken. Wij zouden je hier graag bij helpen. Schroom dan ook niet om contact met ons op te nemen: gemeenteregicoach@bondveg.nl.

Zie ook het artikel van de SZD 'Geloven is een werkwoord' elders in dit blad!

WELKOM IN DE KERK

Geen vreemde zal bij ons ongezien de kerkdienst verlaten

Op bezoek bij een gastvrije kerk voor mensen met een detentieverleden.

Door Theo Hettema, docent aan het Seminarium

Op de website van baptistengemeente Silo Utrecht staat een uitnodigende tekst. Ze zijn een 'kerk met stip' en willen gastvrij zijn, in het bijzonder voor ex-gedetineerden. Ik ga in gesprek met de voorganger van deze gemeente, ds. Regien Smit-Bosch, om van haar te horen wat het geheim is achter deze gastvrije gemeente.

WIE IS REGIEN SMIT?

Ik ben 59 jaar, geboren in Zuid-Limburg en halverwege mijn twintiger jaren tot geloof gekomen. Ik ben de Pinksterbeweging binnengewandeld en heb daar sindsdien altijd verkeer. Na een tijdje Pinksterbijbelschool in Zeist ben ik op een gegeven moment theologie gaan studeren aan de VU. Ik raakte geïnteresseerd in het justitiepastaat, maar daar kon ik niet gelijk terecht. Ik heb toen een promotieonderzoek gedaan naar migrantenpinkstergemeenten in Nederland en daarna ben ik ruim zeven jaar geestelijk verzorger in een huis van bewaring/gevangenis en in een tbs-kliniek geweest.

Een van mijn collega's polste mij om voorganger te worden in de Silogemeente, een gemeente van de Unie van Baptisten in Utrecht en dat ben ik nu vanaf 2014, eerst nog in combi met mijn gevangeniswerk en nu alleen voor Silo. Silo heeft binnen de Unie een bijzondere plek, omdat ze homoseksuelen accepteren en ook vrouwen in het ambt. Daarnaast is het bijzondere van Silo dat ze 'kerk met stip' is: een verband van kerkelijke gemeenten die gastvrij willen zijn voor ex-gedetineerden, door middel van kerkdiensten met eenvoudig, herkenbaar woordgebruik, buddy's, maaltijdavonden en een gevoel van welkom.

Dit zegt de homepage van jullie website: 'Silo: een gemeente in Utrecht/voor gelovigen en voor wie het wel gelooft/voor orthodox en vrijzinnig/voor geslaagde en loser/ongedoopt en gedoopt voor praten en luisteren/overtuiging en overpeinzing/voor bidden en danken en daad bij het woord voor jong en oud en alles daartussen/voor alleen of z'n tweeën, of toch weer alleen/voor samen het brood en samen de beker/voor samen gemeente, samen met jou.' Dat lijkt te mooi om waar te zijn.

Maar het is echt zo. Je kunt in Silo orthodox zijn, maar ook vragen stellen bij de heilsfeiten van het geloof. We hebben mensen met goede banen en mensen die nooit een baan zullen krijgen. Het geheim dat dit geen loze woorden zijn? Dat is ons gegeven door kerk met stip, de gastvrijheid voor ex-gedetineerden. Dat heeft iets van gastvrijheid openge-legd voor allerlei mensen. Gastvrijheid is in het DNA van onze gemeente gaan zitten. We hebben een alertheid voor nieuwe mensen. We kunnen echt zeggen dat bij ons geen enkele vreemde ongezien een kerkdienst zal verlaten. Dat DNA moet je ook onderhouden, met toerusting en training.

Kerk met stip zijn, gastvrij voor delinquenten, hoe kan dat een succes worden?

Er is een gevaar dat je in je gemeente een mooie commissie hebt die zich er mee bezig houdt, maar dat de mensen niet komen.

Om er echt iets van te maken is een omslag in je identiteit nodig, een manier van denken en doen. Veel van onze bezoekers hebben psychische problemen. Je moet accepteren dat ze wel eens onrustig zijn in de kerkdienst, dat iemand drie keer naar de wc gaat, dat er mensen zijn die structureel te laat komen. Iedereen mag bij ons iets zeggen in de kerkdienst. Dat moet je wel eens wat temperen. Je hebt ook wel eens een verslaafde die een joint aansteekt bij de paaskaars... Als er schade is (zoals een keer bij een niet teruggebrachte fiets), dan vergoeden we dat vanuit de gemeente. En we laten dingen die misgaan niet lopen. We zoeken steeds naar herstel, voeren herstelgesprekken, om dingen goed te maken.

Maar een vreemde gast toelaten in je gemeente kan je ook heel wat kosten.

Er zijn bij ons ook mensen weggegaan naar een andere gemeente. En we stellen elkaar regelmatig de vraag: kunnen we dit nog dragen met elkaar? We hebben daarom een 'veiligheidsdriehoek' met een paar kundige mensen, die zorgen voor begeleiding en ook de mensen aanspreken op hun gedrag, zodat het echt veilig voelt voor iedereen. Zij kennen de achtergrond van iedere vaste gast, zodat niet iedereen in de gemeente zich daarover hoeft te buigen. Met die kennis kun je soms iemand tegen zichzelf beschermen, tegen een te grote taak of verantwoordelijkheid, bijvoorbeeld.

Wat zijn voor jou levende geloofswaarden die je inspireren bij het leiden van een gastvrije gemeente?

In mijn omgang met migrantenkerken heb ik geleerd dat je een ander niet in de rol van hulpbehoevend moet zetten. Dat geldt ook voor gevangenen. In Matteüs 25, 36 kun je lezen dat juist in de gevangenen Jezus te vinden is. De ontmoeting met hen geeft ons iets wat wij nog niet hebben. Want wij hebben die ervaring van gevangen-zijn niet. Daarmee schep je een verhouding van gelijkwaardigheid. Jezus zelf heeft zich ook tot de misdadigers laten rekenen en verzekert een misdadiger dat die met Hem in het paradijs zal zijn (Lucas 23,43). Ze zijn dus onmisbaar voor de kerk!

We zitten nu in een coronaperiode, met allerlei beperkingen voor het gemeentelieven. Tast dat ook het DNA van de gastvrijheid aan?

We zetten alles op alles om samen te komen, helaas met reserveringen of kleine groepen. En we hebben gezegd: we komen niet bij elkaar als we ook niet kunnen koffiedrinken.

Dus daar hebben we een manier voor bedacht, met koffiedrinken in de kerkzaal. En we houden altijd twee stoelen vrij voor gasten die zich niet hebben opgegeven.

Zijn de ervaringen van de Silogemeente als model te gebruiken voor andere gemeenten?

We doen dit al zo lang op een manier die werkt, dat het niet bij ons moet blijven. Met name het opzetten van een eetgroep met thema's en verhalen voor ex-gedetineerden en een groep vrijwilligers. Dat is echt iets wat andere gemeenten ook kunnen opzetten. Dat is een mooie interface tot de kerkdienst, die echt een hogere drempel heeft.

Is het te doen, op deze manier gemeente zijn?

Als we kerk met stip willen zijn, dan moeten we tegen elkaar zeggen: wij dragen dit en verdragen dit, dit is dan ons lijden voor het evangelie: dat we af en toe teleurgesteld worden, gekwetst en belazerd. Maar uiteindelijk mag iedere bezoeker, ook de ex-gedetineerde, weten: ik ben hier welkom. Daar draait het om.

Ds. dr. Regien Smit-Bosch is sinds 2014 voorganger van baptistengemeente Silo in Utrecht. Na een carrière in de personeel- en organisatiewereld, studeerde ze theologie, promoveerde en werkte als justitiepastaar namens de VPE (pinkstergemeenten). Informatie over de Silogemeente in Utrecht: www.silogemeente.nl. En over kerken en delinquenten: www.kerkenmetstip.nl en www.exodus.nl.

Juist
in DE
gevangenen
is JESUS
te VINDEN

Een plek aan tafel openhouden

Diaconaat als gastvrijheid in de kerk

Door Thijs Tromp

Hoe is het gesteld met gastvrijheid, van Nederland, van de christelijke gemeenschappen en van ons persoonlijk? Hoogleraar diaconaat Thijs Tromp denkt na over kerkelijke gastvrijheid en zijn persoonlijke motivatie.

Onlangs ontmoette ik een echtpaar uit Syrië, dat al enige jaren in Nederland woont. We spraken over verschillen tussen Nederland en Syrië. Afgezien van het weer was het belangrijkste verschil volgens hen dat je in Nederland altijd een afspraak moet maken voor je op bezoek komt, en dat je speciaal moet aangeven als je mee wilt eten. In Syrië kun je gewoon bij elkaar langskomen en is het bijna een belediging van de gastvrouw als je niet blijft eten. “Het lijkt wel alsof Nederlanders bang voor anderen zijn.”

Ik voelde me er verlegen mee. Met die verlegenheid ga ik bij mijzelf te rade. Wat is gastvrijheid? Hoe gastvrij zijn wij als christenen, hoe leren we gastvrij te worden, hoe werkt dit bij mezelf?

OM DE GEMEENSCHAP TE BESCHERMEN

Het begrip gastvrijheid komt uit een tijd waarin het maken van lange reizen helemaal niet zo gebruikelijk was als nu. Mensen die eeuwen geleden de grenzen overstaken, hadden daarvoor een bijzondere reden. Sommigen waren bijvoorbeeld op de vlucht omdat ze niet langer welkom waren in de eigen gemeenschap. Anderen maakten een pelgrimage, bijvoorbeeld om boete te doen voor een misstap. Het is niet verwonderlijk dat deze vreemdelingen dikwijls met argwaan

Gastvrijheid is dus van oorsprong het bieden van een veilige ruimte voor een vreemde, die mogelijk een vijand is. Deze vorm van gastvrijheid diende dus primair om de gemeenschap te beschermen tegen de potentieel gevaarlijke vreemdeling.

OM DE GEMEENSCHAP TE STEUNEN

Veel kloosters boden tijdens de middeleeuwen zulke gastvrije plekken. Hun gastenverblijf was primair bedoeld om pelgrims te herbergen, maar ook andere reizigers waren er welkom. En niet vanuit welwillend wantrouwen. De kloosterregel van Benedictus (6^e eeuw) schrijft over gastvrijheid: Alle gasten die aankomen moeten worden ontvangen als Christus zelf, want Hij zal eens zeggen: “Ik kwam als gast en gij hebt Mij opgenomen.” Dat gaat terug op Mattheüs 25 vs. 35.

Kloosterordes die zich wijdden aan het verzorgen en genezen van zieken gaven nog een extra dimensie aan de gastvrijheid. Mensen voor wie geen plaats meer was in de gemeenschap konden hun heil zoeken bij religieuzen (en later ook bij anderen), die hun onderdak, voedsel of medische zorg verschaften.

Deze gastvrijheid kwam voort uit hun christelijke roeping. Wie van over de grens kwam of wie naar de marge was gedrukt, kon rekenen op een gastvrije ontvangst bij zusters of broeders. In de loop van de eeuwen zijn er zo talloze gastvrije huizen gesticht, voor reizigers, pelgrims, weduwen, wezen, ouderen, ontheemden, armen en zieken. Gastvrijheid voor vreemden en kwetsbaren werd zo een onlosmakelijk onderdeel van de eigenheid van de christelijke gemeenschap.

OM EEN INTEGERE GEMEENSCHAP TE ZIJN

Waarom zou ik als christen gastvrij zijn voor een ander? Vraag ik aan mezelf. Omdat ik als christen, als volgeling van Jezus uit de heidenen, sta ingeschreven in het verhaal van God met Abraham, met het volk Israël en met Jezus. De Israëlieten moesten gastvrij zijn voor de vreemdeling, omdat ze zelf vreemdeling waren geweest in het land Egypte. Wie zich vergreep aan de vreemdeling en de kwetsbare medemens, kreeg met God zelf te maken. Datzelfde geldt voor

ons als christenen. Wij zijn als gasten door God ontvangen; Hij heeft de belofte die hij aan Israël had gegeven, aangeboden aan alle volken. Als onze identiteit zozeer bepaald is door Gods gastvrijheid, dan kan het niet anders dan dat wij gastvrij zijn voor de vreemdeling.

GASTVRIJHEID ALS TAFELGEMEENSCHAP

Hoe dat kan? Wat ik geleerd heb is dat het niet per se heel groots hoeft te zijn. Het begint met aandacht te geven aan de inrichting van onze tafels. Door, waar mogelijk, een plek aan de tafel open te houden. Aan de eettafel, aan de keukentafel, aan de werktafel of aan de avondmaalstafel. Dat is de basishouding. Houd een stoel onbezet en zorg dat je voldoende hebt om van te delen (dat gaat vaak makkelijker dan je denkt).

Gastvrijheid begint voor mij met ruimte creëren, in mijn huis, in mijn agenda en in mijn hart. Ik merk dat anderen daar vaak creatiever in zijn dan ikzelf. Dat helpt ook.

Zoiets betekent niet dat gastvrijheid geen grenzen kent. Soms ontbreekt het ons aan ruimte, in fysieke of mentale zin. Dat merk ik zelf ook. Dat we dan onze grens bewaken, daar is niets mis mee. Dat hoeft ook niet ten koste te gaan van onze gastvrijheid. Als onze tafel verbonden is met de andere tafels van de christelijke gemeenschap, dan valt er altijd iets te schuiven. Wanneer de ene tafel overvol is of we even niet in kunnen schikken, dan kunnen we altijd bekijken hoe we kunnen herschikken. Leren gastvrij te zijn gaat simpelweg beter wanneer je jezelf deel weet van een groter geheel, bijvoorbeeld van andere groepen in de gemeente. De tafelgemeenschap is ook een gemeenschap van tafels.

DE KERK IS DIACONAAT, IS GASTVRIJHEID

Werken aan zo'n tafelgemeenschap in de kerk is een diaconale opdracht, een opdracht van dienstbetoon. Letterlijk en figuurlijk gastvrije tafels neerzetten voor ontmoeting is niet zomaar een taak om af te schuiven op een groepje diakenen. Dat is iets voor de hele kerkelijke gemeenschap. Diakenen zijn dus de ambtsdragers die een gemeente herinneren aan gastvrijheid. Hoe moeilijk en moeizaam die taak ook vaak is!

Prof. dr. Thijs Tromp is bijzonder hoogleraar diaconaat aan de Protestantse Theologische Universiteit. Daarnaast is hij directeur van Reliëf, christelijke vereniging van zorgaanbieders. Hij is gespecialiseerd in thema's als de kracht van levensverhalen, ouderenzorg, christelijke identiteit en de kerk als een inclusieve gemeenschap.

Afscheid van ds. Dorette van Houten.

Zondag 19 april was gepland voor het afscheid van ds. Dorette van Houten van de Vrije Evangelische Gemeente Franeker.

Het afscheidscomité had een mooi programma samengesteld. Uitnodigingen waren verzonden aan plaatselijke kerken, de Friese zustergemeenten, het Comité en deelorganisaties. Na de afscheidsdienst en sprekers zou er een receptie zijn en na de receptie een warmbuffet voor de gemeenteleden.

Helaas gooide COVID-19 roet in het eten. Op zondag 23 augustus werd er alsnog met zestig gemeenteleden en enkele genodigden een sobere afscheidsdienst gehouden. Het was voor velen een dienst van weemoed en tranen. Ook Dorette had het tijdens de verkondiging naar aanleiding van de schriftlezing uit Marcus 6:45-51a moeilijk.

Na de dienst was er ruimte voor sprekers. Zo sprak Albert Hovinga: als redactielid van de Noordvaarder bedankte hij Dorette voor de prettige samenwerking (mede namens Annie Mulder).

Harm Jager sprak namens het Comité en overhandigde haar een mooi boeket bloemen. Als laatste kwam de voorzitter van de kerkenraad, Doetie Lodewijks, aan het woord. Zij memoreerde in haar toespraak o.a. herinneringen aan de intrededienst, bijzondere diensten, de Bijbelstudies en de groot-huisbezoeken.

Namens de gemeente bood Kiko Attema aan Dorette een (door haar zelf) uitgezocht horloge en een bijpassend horloge (niet door haar zelf uitgezocht) aan.

Het was, zoals Dorette zelf zei, een vreemd afscheid in een vreemde wereld. Er werd afscheid van Dorette en het gezin genomen door voor de avondmaalstafel langs te lopen en haar, Remco en de kinderen toe te spreken.

Het was een sober, maar zeer emotioneel afscheid.

werden bejegend. Je wist immers nooit wat voor vlees je in de kuip had: een engerd of een engel?

Dat verklaart waarom het woord 'gast' aanvankelijk zowel bezoeker als vijand betekende. Het stamt af van het Latijnse woord 'hostis' wat vijand betekent. Iemand die een (potentiële) vijand in bescherming nam, werd een 'hosti-potes' genoemd: beschermheer van de vijand. Dat woord is nog herkenbaar in 'hospitaal', 'hospice', 'hotel' en 'hospitaliteit'.

De Petrakerk is een samenwerking van de Vrije Evangelische Gemeente en de Protestantse Kerk.

Gastvrijheid in de Petrakerk

door: Janet de Vries, voorganger van de Petrakerk in Rotterdam

In de negentiger jaren is het Kerk en Buurtwerk Lombardijen (KBW) ontstaan uit het evangelisatiewerk van en verbonden aan de Petrakerk. Vanuit ons kerkgebouw werden een dagelijkse inloop, een wekelijkse warme maaltijd, een sociaal spreekuur, een naaclub en taallessen georganiseerd. Twee buurtpastores onderhielden contacten met de bezoekers en de vrijwilligers en konden zo, naast de noden, ook aandacht geven aan het verhaal achter de mens. Soms werd er met mensen gebeden en in de kerk konden kaarsen worden gebrand. Autochtone Nederlanders en mensen met een migratieachtergrond bezochten de activiteiten of waren er vrijwilliger.

DE LICHTJESAVOND

Als dominee van de Petrakerk word ik voor een dag in de week 'uitgeleend' aan het KBW. We zijn met de Lichtjesavond rond 2 november gestart en weer begonnen met de Kerstavondviering – allebei in de eerste plaats voor de buurt. Tijdens de Lichtjesavond kon iedereen zijn overleden dierbare gedenken door een kaarsje aan te steken.

Ondertussen klonken er muziek en gedichten. Sommige christelijk, andere meer algemeen menselijk. Verschillende manieren van leven en geloven stonden zo naast elkaar, met de bedoeling dat niemand zich buitengesloten voelt. De viering op Kerstavond heeft een volkskarakter. Alle traditionele kerstliederen klinken, inclusief 'De herdertjes'. Een Antilliaans/Surinaams kinderkoor deed mee. En verder werd natuurlijk het Kerstevangelie verteld, met een heel kort preekje.

AANWEZIG IN DE BUURT

We werkten vanuit de presentietheorie. We wilden graag present zijn in de buurt, waar veel arme mensen wonen en naast oudere autochtonen veel mensen met een migratieachtergrond. Vanuit wat er aan vragen op ons afkwam, begon ons aanbod te groeien. Tegelijkertijd leerden we van elkaar. We leerden voedsel van verschillende culturen waarderen, we leerden waarom moslimvrouwen hoofddoekjes dragen (vanuit geloofsovertuiging, uit respect voor ouders ook na hun overlijden of omdat dat nog het enige is dat hen

bindt aan hun cultuur). We hoorden van elkaar wat voor ons vrede, lijden en bidden betekent, en dat we allemaal graag gelukkig willen zijn en hopen op een goede toekomst voor onze kinderen. Van simpele dingen leer je het meest.

De gemeente zelf kon niet meer veel vrijwilligers leveren voor het KBW vanwege te hoge leeftijd. Een klein aantal leden was nog intensief betrokken en in de gemeente leefde nog altijd het besef dat we een gastvrije kerk wilden zijn, omdat Jezus gastvrij is. En omdat we geloven dat de Eeuwige altijd al met ieder mens onderweg is, of die nou christen, moslim of atheïst is. God is met ieder mens onderweg en we kunnen van elkaar leren.

Met andere gebruikers van het gebouw van de Petrakerk wordt op andere manieren contact onderhouden. Zo gaan, naast bezoekers van het KBW, ook die van de soos (voor de helft gemeenteleden) en van de bridgeclubs, die ruimte huren in de kerk, mee met ons jaarlijkse gemeentebootreisje.

DE TOEKOMST

Helaas schrijf ik tot nu toe vooral in de verleden tijd en dat komt niet alleen door corona. Er kwamen problemen naar boven binnen het KBW, waardoor we in 2019 van beide buurtpastores afscheid moeten nemen. We zijn hier enorm van geschrokken en doen nu rustig aan met het maken van een doorstart van het werk. En nu we in de coronacrisis zitten, maken we van de nood een deugd door heel ons kerk-zijn te doordenken. Wat voor kerk willen wij graag zijn en wat kunnen we nog? We kijken om ons heen in de buurt om te zien met welke kerken en organisaties we kunnen samenwerken.

Zo willen we toch op de een of andere manier present blijven in de wijk. En als wij het niet meer kunnen, dan is er misschien wel een andere kerk die het kan overnemen. Als er maar een kerk van Christus blijft. Een die naast mensen wil staan.

Corona en gastvrijheid in het Landje van Cadzand

Door Pascal Lauwaert, voorganger VEG Nieuwvliet.

Gastvrijheid behoort tot het wezen van het geloof en van de kerk. En net daar, in het hart van de kerk, worden we hard getroffen door corona. Hoe speelt de VEG Nieuwvliet daarop in?

NAAR BUITEN KIJKEN

Als het gaat om gastvrijheid laat ik me inspireren door het verhaal van Abraham uit Genesis 18. Abraham zit op het heetst van de dag in de opening van zijn tent. Hij zit op de grens van het binnenkijken en het buitenkijken. Naar binnen kijken is bezig zijn met de zorgen en besognes in de kerk. Naar buiten kijken is gericht zijn op onverwachte ontmoetingen. Abraham kiest voor het laatste. Dan ziet hij drie mensen aankomen, die hij verwelkomt en aan zijn tafel uitnodigt. Dat blijkt een ontmoeting met God te worden.

De kerk is een plaats van ontmoeting, een plek waar we mensen verwelkomen rond de tafel van Woord en Brood. Maar corona gooit roet in het eten. Hoe moeten we vandaag kerk zijn terwijl alle vormen van ontmoeting heel erg onder druk staan. Hoe zorgen we ervoor dat we, zoals Abraham, oog hebben voor wie naar ons toe komen?

EEN ROTS IN DE BRANDING

U weet dat onze gemeente, VEG Nieuwvliet, zich in het hart van het Landje van Cadzand bevindt, een toeristische trekpleister bij uitstek. Hoe kunnen we in deze moeilijke tijd gastvrij zijn voor de eigen gemeenteleden, de vaste gasten en de bezoekers? Laat ik een greep nemen uit de recente activiteiten.

- Reeds vanaf het begin van de coronatijd hebben we ingezet op online diensten met geluid én beeld. Een mediateam zorgt dat de spreker, de PowerPoint-presentatie, en ook de muziek via 'Nederland zingt' goed in beeld worden gebracht. In de pastoralia en voorbeden hebben we aandacht voor de noden van de eigen gemeenteleden, maar evengoed van de vaste gasten.
- We zijn begonnen met een corona-weekbrief. Om de band met elkaar vast te houden is er een wekelijks krantje met artikels en foto's. Vaste ingrediënten zijn: een korte overdenking met bemoedigend woord van de voorganger, lief en leed, gebedsonderwerpen, de liturgie in het kort van de komende zondag, het collectiedoel, en

een zegenbede. Zowel gemeenteleden als vaste gasten krijgen die wekelijks in hun mailbox.

- Als streekgemeente wonen we vrij verspreid van elkaar. Even bij iemand binnenlopen is niet evident. Daarom hebben we een corona-belteam. Mensen die minder buitenshuis komen omwille van leeftijd, zorgen of omdat ze in een woonzorgcentrum wonen, worden regelmatig gebeld. Zo houden we voeling, horen we hoe het met hen gaat en hoe we kunnen helpen. Hierbij maken we geen onderscheid tussen gemeenteleden en vaste gasten.

NU WETEN WE HET ZEKER

De vraag rijst: hoe bieden we gastvrijheid aan mensen die geen binding hebben met de kerk? Dat is een moeilijke en daar hebben we nog huiswerk te doen. Een lichtpuntje als afsluiting. Een jong stel mailde naar de website:

"We zijn al een paar maanden de online diensten aan het bij wonen. We wilden heel graag naar jullie kerk komen maar helaas kwam er corona. Hoewel ik niet echt christelijk ben opgevoed voel ik me goed om te geloven in God... Door de corona is ons huwelijk uitgesteld. Eigenlijk is dat voor ons positief want nu weten we zeker dat we bij jullie kerk willen horen. Is het mogelijk dat de voorganger ons zou kunnen trouwen..."

We zijn verheugd dat zoekende, jonge mensen de weg vinden naar de gemeente, ondanks coronabeperkingen. Mogen we als kerk een corona-lichtkring zijn voor onze eigen mensen en voor hen die onderweg zijn.

Lekkere wafels werden op Hemelvaartsdag aan huis gebracht van gemeenteleden, gasten en burens. De opbrengst was voor het goede doel.

Samen zijn Wijdekerk

Miranda Terpstra, initiatiefnemer "Wijdekerk"

De redactie van Ons Orgaan heeft stichting Wijdekerk gevraagd om een artikel te schrijven voor Ons Orgaan. Stichting Wijdekerk ijvert ervoor dat lesbische, homoseksuele, biseksuele en transgender gelovigen een plekje kunnen vinden in de/ een kerk.

De titel van dit artikel is het motto waarmee we als stichting "Wijdekerk" bruggen willen slaan binnen kerkelijk Nederland, ten goede van onze LHBT+ medechristenen. De stichting is er in eerste plaats voor hen.

WAT IS WIJDEKERK?

Wijdekerk is een initiatief van een groep christenen, zelf LHBT+-persoon of betrokken bij LHBT+-personen. Deze personen komen uit verschillende christelijke denominaties: Reformatorisch, Evangelisch, Katholiek, PKN, oftewel zo breed als kerkelijk Nederland zelf. Wij vinden dat iedereen een plek heeft binnen Gods kerk. We hebben onze ervaringen en krachten gebundeld, samen met inmiddels een groot landelijk netwerk aan betrokken mensen. Mede door onze expertise worden we regelmatig door media, organisaties, kerken en ook politiek benaderd voor advies en om mee te denken. We willen dit doen vanuit de liefde van Jezus Christus.

KERKEN OP DE KAART

Als stichting nodigen we alle kerkelijke gemeenten in Nederland uit om transparant te zijn in hun beleid met betrekking tot LHBT+-mensen. Dit doen wij door kerken en gemeenten de gelegenheid te geven zich te registreren op een landkaart die op onze website staat.

Die registratie gebeurt met behulp van een vragenlijst en de nodige ruimte tot nuancering van de vragen. Op deze

kerkelijke landkaart op de website kunnen mensen voor ze een kerk bezoeken van tevoren bekijken wat het beleid van de kerk tav. LHBT+ is.

De vragenlijst geeft geen waardeoordeel; het geeft inzicht in wat de LHBT+-persoon al dan niet binnen de betreffende kerken kan verwachten. Zo divers als kerkelijk Nederland is, zo divers zijn ook de wensen van LHBT+-christenen om zich ergens thuis te kunnen voelen in een kerk.

Momenteel is het nog te vaak onduidelijk voor LHBT+-mensen waar een kerk of een gemeente staat ten aanzien van hen zelf en hun diverse keuzes vanuit overtuiging. Regelmatig liepen mensen, door onduidelijkheid over standpunten rond LHBT+ vragen teleurstellingen en innerlijke verwondingen op.

Wij zijn dankbaar voor de vele verschillende kerken, die zich hierin transparant uitspreken en zo hun gastvrijheid en medeleven tonen naar hun medechristenen. Wij zijn ook erg dankbaar dat verschillende mensen via onze kaart een (nieuw) kerkelijk thuis hebben gevonden binnen de verschillende denominaties.

Wijdekerk schrijft kerken en gemeentes aan met het verzoek om aan haar werk mee te doen en zich aan te melden. Vaak meldt een kerk zich ook zelf aan. Ook de Vrije Evangelische Gemeenten willen we van harte uitnodigen om aan dit initiatief mee te doen en zich op de kaart te laten zetten!

PERSOONLIJKE VERHALEN

Naast de kerken op de kaart bieden wij een platform waar mensen hun ervaringsverhalen binnen kerkelijk Nederland kunnen delen. We willen hiermee de realiteit van LHBT+ christenen en betrokkenen tonen, begrip creëren en een open en respectvol gesprek op gang brengen. Een recent gedeeld ervaringsverhaal delen we bij deze ook graag met jullie:

Hoe is het om homo te zijn als je oud(er) bent? Of: hoe is het om op gevorderde leeftijd nog uit de kast te komen? Beide vragen worden me zo nu en dan gesteld. Op de eerste vraag is het antwoord eenvoudig: het is niet anders dan bij jongeren. Je voelt je van nature eerder aangetrokken tot iemand van hetzelfde- dan van het andere geslacht. Zonder te weten dat ik homo was, begon dit al als kind. Ik zat in de kerk en kon mijn ogen niet afhouden van die knappe jongen drie banken voor me. Dan hebben jongeren van nu het in het algemeen een stuk makkelijker. Zij groeien op in een cultuur waar meestal meer openheid bestaat. Voor christenen varieert dat van volledige acceptatie, via een gedoogstatus tot een geheel of gedeeltelijke afwijzing. Die afwijzing varieert van geen relatie mogen hebben tot het afhouden van het Heilig Avondmaal en/of geen kerkelijke functie mogen uitoefenen. Hoe de kerk ook reageert, in alle gevallen blijf je een uitzondering op de kerkelijke regel dat man en vrouw voor elkaar bestemd zijn.

Hoe was dat bij mij? Als je opgroeit in een kerkelijk klimaat waar homoseksualiteit totaal geen issue is, omdat het onder christenen zogenaamd niet voorkwam, wordt het heel moeilijk. Bij mij was dat zeker het geval. En hoe ouder ik werd, hoe hoger de drempel om mezelf te laten zien. Met bovenmatige inspanning trachtte ik te voldoen aan het opgedrongen man/vrouw plaatje. Dat verliep jaren achtereen onbewust. 'Ik was er geen, ik kende er geen', maar voelde

me wel ontzettend eenzaam. Ik kan me daarom goed verplaatsen in mensen die uit wanhoop een eind aan hun leven maken - hoe vaak kwam dit ook in mijn gedachten.

Ik pleit daarom voor meer openheid. Doorbreek het taboe. Uit ervaring weet ik dat er landelijk gezien in de kerken nog honderden verborgen LHBT+-mensen leven. Alleen of gehuwd, maar nooit zichzelf hebben durven of kunnen zijn. Als zij, hoe oud ook (ik was 71), eens uit de kast durven te komen, wat zou dat een bevrijding betekenen! Hun leven hoeft niet per se op de kop. Vaak wordt gedacht dat je dan moet scheiden van je partner. Maar dat hoeft niet. Het hangt er natuurlijk ook van af of je een voltooid gezin hebt of nog een heel leven voor je. Voor de oudere man/vrouw gehuwden die bij elkaar willen blijven zeg ik: laat het normaal zijn om naast je partner 'gewoon' een vriend of vriendin te hebben. Nee, ik heb het niet over second love, maar over vriendschap. Mijn vriend is vier jaar geleden overleden. Hopelijk vind ik nog iemand met wie ik kan wandelen of fietsen en gevoelens kan delen. Dat wens ik ook mijn oudere lotgenoten toe. Jacob Diederiks

ONTMOETING

Naast alle andere activiteiten bieden we via sociale media, maar ook via ontmoetings- en gespreksgroepen (genaamd Tafeltijd en Wij de ouders) live ontmoeting en verdieping. Via ons steunteam zijn wij luisterend oor voor de mensen die dit nodig hebben. Hier wordt diverse steun gevraagd, maar niet zelden de vraag om een nieuw netwerk vanwege het wegvallen van familiebanden, vrienden en/of hun kerkelijk thuis. Ook zien we veel psychische problemen als depressie en eenzaamheid, maar ook suïcide gedachten komen helaas te veel voor. Wij zijn in deze gastvrij naar ieder en willen niet dat iemand zich buitengesloten voelt. Samen zijn wij de kerk en dat geven wij ieder mee. Niemand kan gemist worden.

Voor meer info: www.wijdekerk.nl

Gastvrije kerk

door Paul van der Loo, voorganger VEG Gouda

Op een zondagmorgen werd ik geraakt door een begroeting van een oudere dame. Ik was nog maar een paar keer in de VEG Gouda geweest en kende haar niet. Zij mij blijkbaar wel, want ze noemde mij bij mijn naam. Ik was gezien en voelde me snel thuis. Dat was niet alleen door die oudere dame, maar er waren meerdere mensen die mij hartelijk en gastvrij ontvingen.

Nu loop ik al wat jaren mee en heb gezien en gehoord hoe andere (nieuwe) mensen met eenzelfde gastvrijheid worden verwelkomd. Mensen worden al snel opgenomen in de groep en gevraagd om mee te doen. Ze hoeven niet eerst aan allerlei voorwaarden te voldoen om erbij te horen. Ze horen er gewoon bij. Menigeen van die nieuwkomers heb ik dan ook de woorden 'een warm bad' horen gebruiken toen ze beschreven hoe hun eerste ervaring met onze gemeente was.

Het begint al bij de deur. Iedere zondagmorgen staat er iemand om mensen te verwelkomen en nieuwe gasten op weg te helpen. Altijd fijn als je ergens nieuw komt en niet weet uit welke bundels er gezongen wordt, of er zondagschool of crèche is en of je ook ergens naar de wc kan. De WZE heeft ervoor gezorgd dat gasten een goodie-bag krijgen waarin naast informatie ook een 'Gouds' recyclekaarsje en rolletje pepermunt zit.

In de dienst worden gasten in het bijzonder verwelkomd en direct opgemerkt (ook door onze kleinschaligheid). Zonder ons op te willen dringen nodigen we mensen na de dienst uit

om koffie te blijven drinken en dan volgen de openhartige gesprekken.

Maar ook naar 'buiten' toe stellen wij onze deuren open voor mensen. Bij Open Monumentendag, 4/5 mei-vieringen, Open Joodse huizen, Gouda bij kaarslicht en door het bezoek van scholen aan deze voormalige synagoge ontstaan er ontmoetingen die over en weer gewaardeerd worden.

We zoeken contact met mensen in de buurt en delen van onze overvloed met mensen die wel eens iets extra's kunnen gebruiken.

We zien deze gemeente dan ook als een soort herberg waar mensen komen aanwaaien, op de een of andere manier wat ontvangen of delen, om opgeladen door de ontmoeting weer verder te kunnen gaan door het leven. En ieder die daarvan heeft geproefd en is blijven hangen, neemt de gastvrijheid weer over.

Niet dat we onszelf hiermee op de borst willen slaan, want elke gave die wij hebben gekregen is van onze Here Jezus die zelf uitermate gastvrij was en is naar allerlei mensen. Hij heeft het in ons DNA gelegd om daarmee iets van Zichzelf te laten zien aan een wereld die ernaar hunkert om gezien en geliefd te worden. Mensen op zoek naar een 'welkom thuis'.

Toen wij dus nadachten over wat voor gemeente wij zijn en hoe we dat willen uitdragen in onze omgeving kwam dit aspect ook duidelijk naar voren. Vandaar dat onze slogan is geworden: **Welkom bij Jezus! Welkom bij ons!**

In het boekje "ARM. En wat doet de kerk..." wordt zichtbaar gemaakt wat er allemaal gebeurt vanuit kerken en gemeentes. Jaarlijks geven alle kerken bij elkaar ruim 40,7 miljoen euro aan hulpverlening en 1,3 miljoen uur aan vrijwilligerswerk vanuit de kerken (als dat betaald werk zou zijn, kostte dat 47,9 miljoen euro, 625 jaar als je geen vakantie of vrije dagen telt...). Dat boekje is in PDF op te vragen op het Bondsbureau

Kleding Oekraïne

Helaas is het door corona nog steeds niet mogelijk om de kleding en schoenen naar Oekraïne te brengen. We hopen dat u ze nog even kunt bewaren, thuis of via uw gemeente. Als dat echt onoplosbare problemen oplevert, kunt u via uw VEG contact opnemen met Janneke Doornebal om te kijken of we een andere oplossing kunnen bedenken. jdoornebal@bondveg.nl of 026 3648249

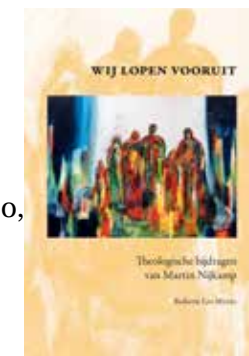
BOEK EN FILM OVER DS. M. NIJKAMP

door Leo Mietus

"WIJ LOPEN VOORUIT"

Theologische bijdragen van Martin Nijkamp,

Uitgave Seminarium van de Bond 2020, ISBN 978 90 74894 57 9 (de prijs zal nog worden vastgesteld).

Op 8 december hoopt ds. M. Nijkamp 90 jaar te worden. Ter gelegenheid van zijn verjaardag verschijnt er een boek en een film voor de Bond. Nijkamp was jarenlang verbonden aan onze theologische opleiding, eerst als docent en later als rector (1963-1995). Veel predikanten die binnen en buiten de Bond werken, zijn door hem mede gevormd.

In het boek is een selectie te vinden van Nijkamps artikelen, referaten en preken. Deze kunnen bijdragen aan een gesprek in gemeenten over de wortels van de Bond en de niet-fundamentalistische Bijbel- en geloofsvisie, die hij heeft uitgedragen.

Ten behoeve van het gesprek in de gemeenten is een lees- en besprekingswijzer gemaakt met tal van bezinningsvragen, die zijn opgesteld door Marike de Blik en Ineke Cappon-Cijsouw uit de VEG Nieuwvliet.

In de film voert ds. Dorette van Houten een gesprek met Nijkamp over thema's die hem na aan het hart liggen. Filmmaakster Linda Zwart heeft in samenwerking met Dineke Spee er een prachtige impressie van gemaakt van ca. 12 minuten. De film zal na een officieel releasemoment op 13 dec. te zien zijn op de website van de Bond en is zeer geschikt voor een kennismaking met Nijkamps denken op een gemeentekring of -avond.

Het boek, dat door het Seminarium wordt uitgegeven, zal na 13 dec. te koop zijn bij het Bondsbureau.

In de VEG Heerde verscheen een brochure met de titel "I did it my way". In die brochure bespreekt ds Weststrate 12 markante voorgangers uit onze Bondsgemeenschap. Hij bestrijkt met die voorgangers bijna anderhalve eeuw. De bijdragen zijn eerder verschenen in het maandblad van de V.E.G. Heerde maar zijn nu dus ook gebundeld. De brochure is te bestellen bij ds Weststrate: jmweststrate@gmail.com

RECENSIE

door Froukje Karelse-Dijk

"LICHT DAT LEVEN DOET"

Teksten van ANDRE F. TROOST bij werken van HENK HELMANTEL 2020 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Een nieuwe ervaring geeft een nieuwe context. Dat is het wat deze tijd door de corona en de bijpassende maatregelen met ons doet. Het zet ons stil en dwingt tot nadenken.

Je kunt er niet, niets mee doen. Tegelijk zie je hoe verschillend mensen hier op kunnen reageren. Als gemeenten worden we na de eerste schokreactie uitgenodigd om creatief te zijn en te worden. We kijken naar de ander en naar elkaar.

Er ontstond bij de eerste golf, maart van dit jaar, een prachtig muzikaal initiatief van de gezamenlijke kerken, waarin allereerst de vertwijfeling, de onzekerheid een stem kreeg. Dit is via YouTube nog steeds te beluisteren. "Door alles heen, door alles heen, Heer, kijk ik naar U en U geeft rust." Maar, het was meer. Het kwam tot een samenwerking die waarschijnlijk zonder corona niet eens zou zijn ontstaan en die alle verschillen overstijgt. Samen is richting gezocht naar dat wat als gemeente van Jezus Christus het belangrijkste is, door alles heen. Dat is bijzonder.

Wat voor boek kies je om te bespreken en onder de aandacht te brengen. Er verschijnt genoeg wat zeker de moeite van het lezen waard is. Maar deze keer breng ik iets anders onder de aandacht. Een boek dat je stil zet en ons ook een richting wijst.

Ik heb gekozen voor een kijk- en leesboek. Het is een boek van twee ons welbekende kunstenaars. De schilder Henk Helmantel en de dichter en predikant André Troost.

Kijkend en lezend moest ik denken aan dat lied: "Door alles heen, Heer, kijk ik naar U". In dit prachtige boek worden hun kunstwerken bijeen gebracht. Veertig schilderijen met evenveel bijpassende teksten. Liederen en gedichten. Je ontmoet de schoonheid van geloof en schepping in woord en beeld. De bundel kreeg de mooie titel "Licht dat leven doet". Dat zegt tegelijk alles.

Tegelijk ook een idee voor de decembermaand.

Van harte aanbevolen.

(In het Drents museum is een tentoonstelling van de werken van Henk Helmantel).

GELOVEN IS EEN WERKWOORD

door Janneke Doornebal, missionair toeruster

Op 3 oktober was het plan om bij elkaar te komen in Meppel en in Dordrecht om samen na te denken en ons te laten inspireren. Het werden twee bijeenkomsten via internet, maar niet minder inspirerend!

“GELOVEN IS EEN WERKWOORD, EEN MANIER OM DE HANDEN EN VOETEN VAN CHRISTUS TE ZIJN EN OM TE DOEN WAT HIJ HEEFT VOORGEDAAN!” Daarmee opende Harm Jager de bijeenkomsten. We lazen Mattheüs 25: wat je voor de minsten van mijn broeders en zusters gedaan hebt, heb je voor Mij gedaan!

Hoe zijn wij als kerk, gemeente, juist in deze tijd slagvaardig en creatief als het gaat om de mensen, de gemeenteleden om ons heen. Waar kunnen wij mensen een dienst bewijzen, in Christus' naam?

We kunnen als gemeenten, gemeenteleden, zichtbaar zijn in onze samenleving. Juist in deze moeilijke tijd. Als pleitbezorger van mensen die geen kansen hebben, mensen die in de problemen komen, mensen die niet meer weten hoe ze de eindjes aan elkaar moeten knopen.

Heel veel energie is de afgelopen tijd gestoken in het contact houden met de gemeenteleden, in uitzenden van kerkdiensten en die diensten weer op gang brengen binnen de regels van de overheid. Zending en diakonaat hebben even op de achtergrond gestaan in veel gemeenten, maar dat kan bij Vrije Evangelische “zendings” Gemeenten nooit lang duren.

Om ons heen zien we dat mensen hun baan kwijtraken. Bedrijven moeten inkrimpen. ZZP'ers hebben minder werk en dus minder inkomsten, en soms helemaal geen werk meer.

Armoede bestaat zeker ook in Nederland, ook binnen onze gemeenten, al weten wij dat lang niet altijd. Soms vermoeden we het, maar mensen willen vaak niet dat anderen het weten en proberen het te verbergen.

Maar ook in onze VEG's zijn er gezinnen die van een bijstandsuitkering moeten rondkomen of net ietsje meer

dan dat verdienen, ouderen die net wel of net niet kunnen rondkomen van de AOW (en misschien nog een heel klein beetje pensioen), jongeren die nog geen vaste baan hebben en moeilijk werk vinden. En dan staan we als gemeente voor de opdracht die Jezus ons geeft om er te zijn voor elkaar, en om te zien naar elkaar, binnen en buiten de gemeente. Juist als het niet goed gaat.

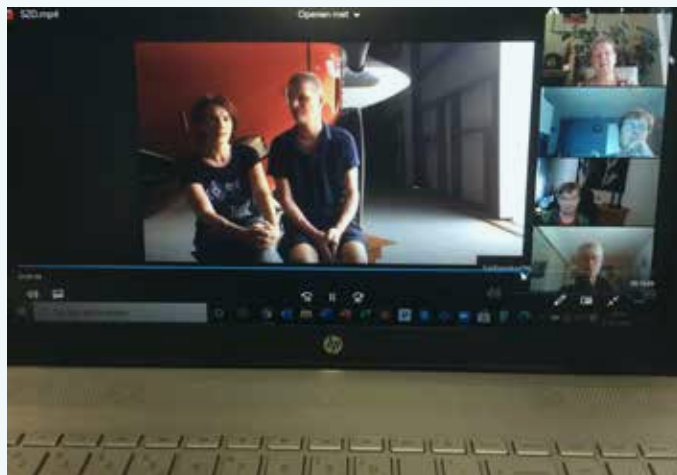
Hoe doen we dat? Daarover hebben we met elkaar gesproken. Er kwamen activiteiten en ideeën naar voren waarmee we aan de slag kunnen.

EEN PAAR VOORBEELDEN:

- Probeer duidelijk te maken in de gemeente dat armoede niet iets is om je voor te schamen. Zorg dat mensen ergens terecht kunnen, bijvoorbeeld een vertrouwenspersoon, zodat niet de hele gemeente het weet...
- In veel gemeenten wordt geholpen via de voedselbank, de voedselverdeling, voedselpakketten of via boodschappen. Voedselbanken zien de aanvragen stijgen, maar bedrijven leveren minder aan...
 - Er zijn kaarten bezorgd bij een verzorgingshuis voor alle mensen daar die niet of nauwelijks bezoek kregen.
 - Vaak zijn er binnen gemeenten (nog) niet zoveel problemen, maar dat kan wel komen...
 - De diaconie wordt soms wel benaderd, dus mensen weten wel de weg, maar durven soms niet. Wat kunnen we daaraan doen?
- In een aantal gemeenten en regio's is er een samenwerking tussen kerken en soms ook met de overheid. Het is makkelijker om daarheen te gaan. Voorbeeld: Minima op het Bildt.

We sloten de bijeenkomsten af met een filmpje van Fam. Barendse (zie foto), het herdenken van broeder Stepan Nemesh, en een paar mededelingen van de SZD.

Schrijf vooral alvast in uw agenda dat de volgende inspiratiedag van de SZD D.V. gehouden wordt op 2 oktober 2021!

Herinneringen aan Luut van Kooten

(22 maart 1943 – 18 september 2020)

**U bent mijn God,
ik laat mij vallen in uw hand,
dragen door uw Woord
en zelfs in wanhoop en verwarring weet ik:
U haalt mij erdoor!**

Namens het Seminarium van de Bond van Vrije Evangelische Gemeenten, Leo Mietus

Deze woorden schreef Luut van Kooten in zijn indrukwekkende bijdrage voor het decembernummer van Ons Orgaan 2019, na een moeilijke periode van ziekenhuisopname. Ze staan ook op de rouwkaart. Woorden van hoop in alle verdriet en gemis. Woorden die passen bij Luut en bij zijn vrouw Sonja van Kooten-Tönjes.

Luut had een bijzondere plaats in de Bond met zijn oog voor de inbreng van 'gewone' mensen. Dat had hij geleerd in het onderwijs. Hij was leraar geweest op een lagere school in Amsterdam en later docent aan een PABO in Utrecht. Hij wilde graag bijdragen aan de ontwikkeling van kinderen en jonge mensen. Hen leren omgaan met mondigheid. Hij moedigde aan en was vol warme belangstelling voor nieuwsgierige en open mensen.

Luut was volop betrokken bij de VEGn waar hij lid van was en bij de Bond. Dat begon al in Amsterdam waar hij opgroeide. Hij werd in de jaren '70 lid van de kerkenraad van de Amsterdamse Weteringkerk en schreef een bijdrage voor het jubileumboek Een eeuw Weteringkerk 1878-1978. Daarin viel meteen zijn belangstelling voor de Amsterdamse predikant Jan de Liefde op. In De Liefde herkende hij de volksopvoeder, de evangeliserende dominee, die mensen aan de onderkant hielp om mondig te worden.

Zijn waardering voor Jan de Liefde mondde uit in de scriptie Om de vrijheid van een christenmens... De ontwikkeling van de kerkopvatting bij Jan de Liefde (1990) en de Bondsbrochure Jan de Liefde, een verhaal over de vrijheid van een christenmens (2006).

In 1980 -1997 was Luut docent catechetiek aan de Theologische Hogeschool, later Seminarium. Daar deelde hij met studenten zijn pedagogische idealen aan de hand van boeken van Jan Nieuwenhuis en de pedagoog W. ter Horst. In die periode verrichtte hij ook een onderzoek naar het functioneren van het jeugd- en jongerenpastoraat in de Bond.

Zijn bevindingen legde hij neer in het rapport De gemeente als speelplaats voor jong en oud (1993). Treffend zijn daarin zijn woorden over geloven: 'Geloven is dus nooit een ondersje van mensen, die gericht zijn op hun gelovige 'binnenwereld'. Het is met huid en haar staan in de wereld, die Gods zorgbreedte is. Leren geloven is daarom niet alleen: leren leven met de Heer. Het is: leren leven met de Heer in de wereld (dr. W. ter Horst). Op de manier, zoals Hij dat heeft bedoeld'. Zo was Luut. Speels en niet zwaarwichtig, maar wel met vrolijke diepgang en blijmoedige oprechtheid.

Als Bond verliezen we in hem een bijzonder en vrij christenmens. Wat zal hij gemist worden in zijn gezin en familiekring, in de VEG Nijverdal en in de wijdere kring van zijn vrienden en bekenden. We denken aan de woorden van J.L. Klink, die hij in zijn laatste bijdrage aanhaalde. Mogen die hen en ons blijven vergezellen:

**Je raakt niet verloren
Zelfs niet in het duister van het kwaad.
Hij zal bewaren die je bent, je diepste zelf.
God zal je bewaren in leven en dood,
tot in eeuwigheid, amen. (naar Psalm 121)**

REGIO MIDDEN

Voormalige Congreshal Bennekom in gebruik genomen door de Vrije Evangelische Gemeente Bennekom

BENNEKOM

De Vrije Evangelische Gemeente van Bennekom kerkte al 30 jaar in een voormalige kleuterschool. De gemeente wilde daar graag uitbreiden en had daarvoor ook een woning naast het pand gekocht. Bewoners zagen het echter niet zitten dat er een groter kerkgebouw kwam op het perceel dat precies tussen vier straten inligt, achter de tuinen van de omwonenden. Mede om die reden stemde de gemeente Ede niet in met een plan om het kerkgebouw te gaan verbouwen. Het kerkgebouw is in de verkoop gezet en er zijn diverse gegadigden wezen kijken. Met een koper zijn al vergaande afspraken gemaakt. En dus zocht de VEG een nieuwe ruimte om bijeen te komen. Dertien locaties werden bekeken en uiteindelijk bleef de voormalige congreshal van de Jehovah's getuigen in Bennekom over.

Een vastgoedondernemer uit Amersfoort werd bereid gevonden om dit terrein te kopen met daarop een congrescentrum waar ruim 1500 personen een zitplaats konden vinden. In samenspraak met de projectontwikkelaar worden er nu plannen gemaakt voor totale nieuwbouw op dit 1.6 ha. groot terrein, met een complete nieuwe kerk met bijbehorende ruimtes volgens een concept naar het model van Hart voor Vathorst. Een gebouw waarin een kerk, kinderopvang, kantoren, koffiecorners, enkele zorgorganisaties en een restaurant waar cliënten van de zorginstellingen als een vorm van dagbesteding kunnen werken. Kortom een multifunctioneel centrum waar we als gelovigen Gods liefde voor Bennekom kunnen laten zien!

BENNEKOM

Op 27 september mochten we een mooie dienst beleven ter gelegenheid van de bevestiging van ds. Jan Vos als predikant waarmee hij verbonden werd aan de Vrij Evangelische Gemeente van Bennekom.

Het eerste gedeelte van de dienst werd geleid door ds. Theo Hettema. De inzegening werd door Theo, Harm Jager (voorzitter van het Comité van de Bond) en Jan Smits (voorzitter van de kerkenraad) gedaan, te midden van alle leden van de kerkenraad.

Door de kerkkerk werd Jan vervolgens enthousiast toegezongen, waarna hij de kinderen zegende. Daarna nam Jan Vos de dienst over en sprak over het thema: "met het oog op een tijd als deze".

AMSTERDAM

Het bouwproject van de **VEG Amsterdam** is klaar, op een enkele laatste klus na. Er is op de benedenverdieping een nieuwe keuken geplaatst, met een afwasmachine, kookplaat en oven. De oude keuken boven is omgedoopt tot "studentenkeuken". Deze wordt de komende maanden door de dispuuten van de Navigators Studenten Amsterdam gebruikt.

In overleg met stadsdeelraad wordt bekeken of het kerkgebouw opvang kan bieden aan ouderen en kwetsbare groepen. Daarnaast wordt de locatie gezien als een prettige en vooral ruime (corona-vriendelijke) plek voor huisartsen om bijvoorbeeld griepinjecties te kunnen geven.

Als deze plannen kunnen doorgaan, wordt het kerkgebouw een bijzondere plek in de Rivierenbuurt!

WORMERVEER

Ds. Jicky de Jong-Buursma van de **VEG Wormerveer** beschrijft hoe zij de afgelopen maanden heeft ervaren. Haar verhaal, enigszins bekort, zal voor veel collega's herkenbaar zijn.

"Dominee op afstand, dat was ik in de afgelopen maanden. Niet zichtbaar in de gemeente aanwezig, behalve bij de onlinediensten. Dan kwam ik via het scherm in huiskamers en zelfs in caravans of campers binnen. Tot aan de zomervakantie heb ik geen bezoeken bij mensen gebracht. Ik wilde niet het risico lopen zelf besmet te raken, en nog minder wilde ik ervoor verantwoordelijk zijn dat ik zelf het virus zou verspreiden. Na de zomervakantie ben ik wel weer voorzichtig begonnen met bezoeken. Maar het kan nog niet zoals voorheen. Ik zal niet spontaan op bezoek komen, maar eerst telefonisch een afspraak maken. Ook zal ik geen handen schudden. Bovendien zal ik niet van de een naar de ander gaan, om niet een eventuele besmetting over te dragen. In mijn handtas zitten altijd mondkapjes en ontsmettende handgel. Maar ik neem altijd open ogen en oren mee, en misschien ook wel een letterlijke knipoog. In mijn hart ben ik dus niet een dominee op afstand."

REGIO ZEELAND

GOES

In Goes is het ook moeilijk om "gastvrij" te zijn. Bijna alle (extra) evenementen zijn gecancelld. Ook wij moeten ons houden aan het geldend protocol van registreren, reinigen van handen en afstand houden. Er wordt geen avondmaal gevierd en kinderen worden (nog) niet gedoopt.

Op 23 augustus gingen we naar buiten en waren we welkom in de tuin van de familie Boone om een openluchtdienst te houden. Bezoekers moesten zich natuurlijk wel eerst laten registreren. Op het terrein hadden we allemaal rijen gemaakt van rood-wit lint. De bezoekers werden naar hun plaats gebracht.

Wat was het fijn om elkaar weer te zien en om samen met de Bethelband te zingen!. We mochten dik 100 mensen begroeten. Voorganger Tim Schakel uit Yerseke leidde de dienst. Jammer dat ons klimaat het niet toelaat om dit iedere maand buiten te organiseren.

REGIO OOST

ZWOLLE

Het dak eraf! In 2005 heeft de Vrije Evangelische Gemeente in Zwolle een doorstart gemaakt omdat de gemeente toen sterk vergrijsd was. Alles is toen in de strijd gegooid om weer een bloeiende gemeente te worden. Wij zijn door God gezegend: wij zijn weer een bloeiende gemeente met veel jonge leden!

Helaas heeft de VEG Zwolle in die periode geen geld kunnen sparen voor groot onderhoud, zoals het vervangen van het dak. Een project dat zeker wel nodig was. Na een spaaractie en binnengekomen giften kon er een nieuw dak worden geplaatst op de kapel. Met een aantal vrijwilligers is de oude daklaag verwijderd, waarna de aannemer verder is gegaan met het plaatsen van het nieuwe dak.

ELBURG

Op 16 juni is de erkenning van dhr. Durk Muurling in de Bond van Vrije Evangelische Gemeenten in Nederland als gemeentelijk werker pastoraat/ gemeenschapsopbouw rond gekomen. Dhr. Durk Muurling is als gemeentelijk werker verbonden aan VEG Elburg.

HEERDE

Op vrijdag 2 oktober is Jan Koelewijn benoemd tot Officier in de orde van Oranje-Nassau. Hij kreeg de onderscheiding uit handen van locoburgemeester Meijer vanwege zijn uitzonderlijke verdiensten op nationaal en internationaal niveau voor het behoud van historische orgels. Maar ook voor het feit dat hij al 35 jaar in de VEG Heerde de samenzang begeleidt op het orgel en zijn talenten ook op andere gebieden inzet.

REGIO NOORD

BURGUM

In Burgum gaat men dapper voort. In september mochten er ambtsdragers worden bevestigd. Ook de Bijbelstudies gaan door. In het najaar worden ze voorlopig coronaproof in de kerkzaal gehouden.

LEEWARDEN

De WZD (Werkgroep voor Zending en Diaconie) heeft geld beschikbaar gesteld voor de Stichting Anfean. Deze Friese stichting zamelt kleding en spullen in. Gezinnen en mensen die weinig tot niets hebben kunnen daar dan gebruik van maken. Het bijzondere is dat deze stichting werkt op basis van vertrouwen en er geen ingewikkelde inkomenseisen worden gesteld.

OUDE BILDTZIJL

In Oude Bildtziyl organiseert men één keer per maand een dienst met een bijzonder karakter. Die dienst draagt de mooie naam "met Hart en Syl-dienst" In September werd er een "Sing-In" dienst gehouden in de buitenlucht op het parkeerterrein naast de kerk. En op 8 november werd er een drive-in dienst gehouden op een erf bij een boer. Deze Hart en Syl-dienst stond in het teken van dankdag.

FRANEKER

De Vrije Evangelische gemeente Franeker heeft het ingrijpende besluit genomen zich op te heffen. Hiermee sluit een van de moedergemeentes van onze Bond de deuren. Tot half januari 2021 zullen er diensten worden gehouden in het kerkgebouw. Hoe een en ander zich verder zal ontwikkelen, is op dit moment nog onbekend.

T	T	V	O	V	O	R	G	V	O	D	S	B	N	E	S
A	W	S	C	G	E	A	B	N	O	R	J	E	M	T	E
B	A	D	H	I	V	R	A	E	E	O	T	I	I	L	E
B	A	N	E	B	I	O	Z	T	Z	E	R	E	T	I	A
A	L	O	R	E	E	N	S	O	I	A	R	H	L	I	A
S	F	B	U	O	R	E	J	T	E	E	L	O	O	L	M
R	T	R	B	N	I	M	A	J	N	N	F	E	A	F	B
E	U	E	S	R	D	H	T	B	D	L	D	G	E	G	E
U	O	V	P	O	E	A	L	N	A	A	L	A	E	L	I
K	H	S	D	K	J	O	E	Z	N	I	G	E	G	N	E
A	A	E	O	R	E	Z	I	N	G	O	R	D	I	J	N
L	I	D	I	D	I	A	A	N	E	T	E	I	V	E	L
T	C	K	E	U	N	M	W	O	L	K	K	O	L	O	M
A	A	R	D	I	N	E	R	A	N	E	T	P	Y	G	E
A	C	A	S	G	F	I	L	I	S	T	I	J	N	E	N
R	A	P	R	I	E	S	T	E	R	D	I	E	N	S	T

<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Zo doet u mee: los de prijspuzzel op door antwoorden van onderstaande vragen weg te strepen. Er blijven 28 letters over die een zin vormen. U kunt de oplossing tot 1 februari 2021, 00:00 uur als volgt doorgeven:

Stuur een email naar:

puzzelonsorgaan@gmail.com met uw oplossing of stuur een kaartje met uw oplossing naar:
 Puzzel Ons Orgaan,
 van Hoekenstraat 4,
 4431 CB 's-Gravenpolder.

Uit de goede oplossingen wordt een winnaar getrokken en hij/zij ontvangt het boek van de boekbespreking.

De oplossing van de prijspuzzel sept. 2020 was:

Wij zijn het volk van God. Houd vol!

De winnaar is: dhr of mevr. H. Zuidema uit Velsen-Noord

Tabernakel

1. Op welke berg gaf God de instructies van de tabernakel? (5)	2. Voorwerp dat zich bevond in het voorste gedeelte van de tabernakel. (10)	3. Het Heilige der Heiligen werd afgeschermd door een ... (7)	4. In het Heilige der Heiligen stond de ... (3-3-8)	5. Wie verrichtten alle werkzaamheden met betrekking tot de tabernakel? (8)
6. Wie mochten de offers brengen? (9)	7. De aanwezigheid van God werd bij de tent zichtbaar door een ... (9)	8. Hoeveel kilo goud werd er voor de tabernakel ingezameld? (7)	9. Wie hadden het goud, zilver etc. meegegeven aan de Israëlieten? (11)	10. Onder wiens leiding werden de materialen voor de tabernakel vervaardigd? (8)
11. Met welk speciaal vervaardigde vloeistof werd de tabernakel gezalfd? (8)	12. Met wat bestreek Mozes de hoornvormige versiering van het altaar?(12)	13. In welk gedeelte van de tabernakel stond het brandofferaltaar? (7)	14. Wat was de eerste locatie van de tabernakel in Kanaan? (6)	15. Welk geslacht binnen de Levieten mochten de Ark dragen? (10)
16. Samuel was geen afstameling van Aaron. Wat mocht hij daarom niet doen? (14)	17. De Ark werd in de tijd van Eli ingezet als talisman. Welk volk veroverde de Ark? (11)	18. Welke ziekte kregen deze veroveraars? (8)	19. Naar welke plaats brachten zij de Ark terug? (6-6)	20. De tabernakel werd aan het einde van Sauls regering gebracht naar...? (6)
21. Welk duurzaam hout werd gebruikt voor de tabernakel? (10)	22. Hoeveel toonbroden lagen er op de toonbrodentafel? (6)	23. Op welke dag werden de toonbroden ververst? (6)	24. Hoe wordt de lampenstandaard ook wel genoemd? (6)	25. Op welke dag mocht de hogepriester in het Heilige der Heiligen komen? (10)
26. Wat bevond zich naast de stenen tafelen en de staf van Aaron nog meer in de Ark? (5)	27. Hoeveel dekkleden had de tabernakel? (4)	28. Op dit verzoendeksel stonden twee gouden engelen gestalten. Hoe heten die? (7)		